

Για την προσευχή στα σχολεία...

Νεκτάριος Ρένος Παυλάκης

Σε μία εποχή δύσκολη κοινωνικά, οικονομικά αλλά κυρίως ηθικά, είναι απαραίτητη επιδίωξη εκ μέρους όλων, η διατήρηση της στοιχειώδους παραμονής του λαού μας στις παραδόσεις οι οποίες δημιούργησαν ήθη και αξίες στο τόπο μας. Ο λαός μας και ιδιαίτερα το σχολείο έχει ανάγκη περισσότερο από ποτέ την εκκλησία.

Είναι αδιαμφισβήτητο ότι τις τελευταίες δεκαετίες ενστερνιστήκαμε ένα κακέκτυπο τρόπο ζωής, ο οποίος μη έχοντας σχέση με τις αξίες και τις παραδόσεις μας, δημιούργησε σε μεγάλο βαθμό το πνευματικό τέλμα στο οποίο ευρισκόμεθα.

Το πρόβλημα δεν συνίσταται στο ζήτημα της καθιερωμένης προσευχής στα σχολεία και στις τυχόν αρνήσεις αλλόθρησκων μαθητών ή ουδέτερων θρησκευτικά διδασκάλων, αλλά στον εγωισμό, την μισαλλοδοξία και την πολεμική που πολλοί επιδεικνύουν έναντι της Εκκλησίας· του μοναδικού θεσμού που κρατά στέρεες τις παραδόσεις, τη γλώσσα, την κοινωνική συνοχή, τον αλτρουισμό και την αλληλεγγύη, την πίστη. Ο οδοστρωτήρας του εκμοντερνισμού ισοπέδωσε σχεδόν τα πάντα στο πέρασμά του και η αλλότρια εκκοσμίκευση εισήλθε με βία στις άδολες ψυχές των νέων μας οι οποίοι πλέον τις μόνες αντιστάσεις τους μπορούν να βρουν από την Εκκλησία.

Η Εκκλησία η οποία αναβίβασε τον άνθρωπο πνευματικά και ηθικά, τον απάλλαξε από τις προλήψεις και τις δεισιδαιμονίες και τον ύψωσε στη θέση που του αρμόζει ως πρόσωπο το οποίο είναι κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν δημιουργήμα του ίδιου του Θεού.

Το κήρυγμα του Θεανθρώπου συνέτεινε σε μία ισάδελφη αγάπη, σε μια παγκόσμια κοινωνία αγάπης, σε μία αγάπη για όλους του ανθρώπους αυτού του κόσμου. Αυτή η χριστιανική αγάπη χωράει όλους αυτούς που βρίσκονται στη χώρα μας και προσπαθεί από το υστέρημα των πιστών, να ρυθμίζει την διαμονή τους, την σίτισή τους, την ένδυση και την υπόδηση, την περίθαλψή τους. Η εκκλησία πρώτη κατέρριψε τους φραγμούς και τις προκαταλήψεις της ξενοφοβίας και τους αγκάλιασε αδελφικά, σεβόμενοι την ιδιαιτερότητα της διαφορετικότητάς τους και το αλλότριο της πίστης τους. Απαίτηση όμως και των ημεδαπών Χριστιανών είναι και εξ αυτών ο σεβασμός της πίστης μας και των ηθών που καλλιεργήθηκαν από το βίωμα σ' αυτή. Κανένας δεν μπορεί να εξαναγκάσει να καταργηθεί η προσευχή ή ο εκκλησιασμός για την πλειοψηφία των μαθητών, επειδή κάποιοι πιστεύουν ότι με αυτό τον τρόπο θα αισθανθούν καλύτερα τα παιδιά της αλλοδαπής. Καθ' όμοιο τρόπο που σεβαστήκαμε και εμείς το

δικαίωμά τους να απέχουν από το μάθημα των θρησκευτικών και τους σχολικούς εκκλησιασμούς.

Επομένως με ποια λογική θα πρέπει οι εκπρόσωποι της απόλυτης μειοψηφίας, κατηλευόμενοι το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης ενός εκάστου να προσπαθεί να επιβάλει αυτόν τον ιδιότυπο αυταρχισμό; Αυτοί οι οποίοι υποτίθεται προασπίζονται τα δικαιώματα των μειονοτήτων προσπαθούν να καταστήσουν μειονότητα την πλειονότητα; Άραγε αναρωτήθηκαν ποτέ ποιά είναι η θέση και η άποψη των γονιών όλων των ελληνικών οικογενειών που στέλνουν τα παιδιά τους στο σχολείο; Αντιλαμβάνονται πόσο καταστροφικό θα είναι για τις εύπλαστες ψυχές των ελληνοπαίδων να μην γνωρίσουν έστω τα στοιχειώδη που τους προσφέρει το μάθημα των θρησκευτικών;

Άλλωστε δεν είδαμε την ίδια ευαισθησία όταν για δεκαετίες καταπατιόνταν κατάφορα τα δικαιώματα στην έκφραση, στο λόγο, στην εκπαίδευση, στο πολιτισμό και την θρησκεία των ελληνικών μειονοτήτων σε όμορες χώρες. Ουδεμία προσφυγή σε διεθνή θεσμικά όργανα, ουδεμία παρέμβαση, ουδέν δημοσίευμα.

Αναφορικά δε με τους εκπαιδευτικούς οι οποίοι τυχόν ενοχλούνται από την προσευχή, τον αγιασμό και τον εκκλησιασμό, είναι μια πολύ μικρή μειονότητα οι οποίοι δεν υποχρεώνονται από κανένα να συμμετέχουν βιωματικά σε κάποια θρησκευτική πράξη. Μπορούν να παρίστανται ως εκ του ρόλου τους αλλά αμέτοχοι. Άλλωστε η χάρις του Αγίου Πνεύματος δεν μεταδίδεται καταναγκαστικά σε κανένα χωρίς την δική του θέληση. Δεν μπορούν όμως ν' απαιτήσουν την κατάργηση της προσευχής επειδή ενοχλούνται οι ίδιοι.

Δε πρέπει φυσικά ποτέ να λησμονούν ότι ένας σοβαρός λόγος που βρίσκονται σε αυτή τη θέση και διδάσκουν τα ελληνόπουλα γράμματα, οφείλεται σε μεγάλο βαθμό στο διδακτικό έργο που ανέλαβε η Εκκλησία με λόγιους Κληρικούς όταν το γένος μας υποδουλώθηκε πλέον των τετρακοσίων ετών. Αυτή η Εκκλησία διατηρούσε άσβεστη την ελπίδα της ελευθερίας και αναμμένο τον λύχνο της γνώσης. Μεταλαμπάδευσε τις γνώσεις και γαλούχησε όλες τις ηρωικές μορφές που ανακήρυξε κατόπιν εθνομάρτυρες.

Αυτή η αλαζονική αίσθηση της μονομερούς δημοκρατίας είναι μάλλον βλαπτική παρά ωφέλιμη για τον τόπο μας και τα παιδιά μας. «Όπερ εν σώματι ψυχή, ταυτ' εισί εν τω κόσμω Χριστιανοί» (Προς Διόγνητον επιστολή).